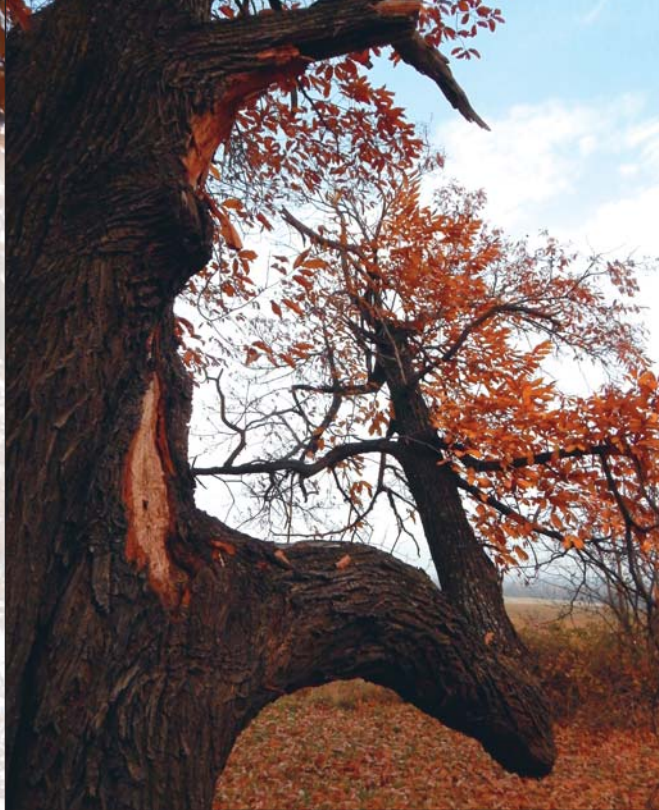

A gyökérerő jelképei Zengővárkonyban

A Keleti-Mecsek déli lankáin megbújó Zengővárkony kultikus hely, hiszen a falut körbeölelő ősi szelídgesztenyést választotta végső nyughelyének, az éppen 30 évvel ezelőtt égi ösvényekre lépett Rockenbauer Pál. Pali reneszánsz tehetségű, mediterrán vénájú ember volt, akit megfogott e toscanai ihletettséggű vidék. Ma azonban kissé értetlenül állhatunk a sírja körül, a sűrű szedresekkel, galagonyásokkal átszőtt csonka és elszáradt fákra nézve. Miért is kívánta, hogy ide temessék? Hová tűnt innen a végső megpihenésre marasztaló szépség?

Ha azonban várkonyi lépteinket a Csondor dűlő felé irányozzuk, találkozhatsz azzal a teljességgel, békességgel, méltósággal és az idők végtelenségét sugárzó hangulattal, amit egy egészséges és ép szelídgesztenyés áraszt magából. Nem mellékesen pedig a 2017-es év faegyedénél is tiszteletünket tehetjük.

A Zengővárkonytól alig egy macskaugásra fekvő kis liget azt a tájképet hordozza, ami korábban az egész 60 hektáros szelídgesztenyést jellemezte. Itt még egyenes derékkal, s nem megtörtén állnak a vén fák, egyedeik között széles a térköz és jól kaszált kis tisztások mozaikjai rajzolják körül az óriásokat. S ősszel, ha a lehullott vastag avart tapossuk, lépten nyomon az értékes termés forog ki bakancsaink talpa alól.

Valóságos mesebeli csoda, hogy így fenn- és megmaradtak e fák,

hiszen a 20. században számos kártétel érte őket, a téjeszesítés gondozatlanságától, a katonai lőtér gyújtogatásán keresztül, az 1970-es években kezdődő és azóta szinte minden faegyedet letaroló kéregnekroízisig.

De a gesztenyefák élni akartak és élni akarnak! Életerejük legyőzte a veszedelmeket, a történelem viharait és az emberek gonoszságát. Példát adnak a jelfák a nehéz időkben, a gondok, a bajok közepette, mindennapos küzdelmeinkhez. A hagyomány, az évszázados folytonosság jelképei ők. És a minden körülménnyel dacoló fák igaz reménységet adnak az eljövendőre is.

Szöveg és kép:

**Nagy
László**